

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 16 listopada 2006 r. *

W sprawie T-120/04

Peróxidos Orgánicos, SA, z siedzibą w San Cugat del Vallés, (Hiszpania),
reprezentowana przez adwokatów A. Creusa Carrerasa i B. Uriartego Valientego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Bouquet'a i F. Castilla
de la Torre, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/349/WE z dnia
10 grudnia 2003 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 Traktatu ustanawia-
jącego Wspólnotę Europejską oraz art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/
E-2/37.857 — Nadtlenki organiczne) (Dz.U. 2005, L 110, str. 44),

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,
sekretarz: K. Pocheć, administrator;

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu
24 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczącego okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz.U. L 319, str. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie przedawnienia”), zatytułowany „Okresy przedawnienia w postępowaniu”, stanowi:

„1. Kompetencja Komisji w zakresie nakładania grzywnien i kar z tytułu naruszenia reguł Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczących [...] konkurencji podlega następującym okresom przedawnienia:

[...]

- b) pięć lat w przypadku [...] naruszeń [innych niż naruszenia przepisów dotyczących wniosków lub zgłoszeń przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, wniosków o udzielenie informacji lub przeprowadzenie postępowań].

2. Bieg okresu [przedawnienia] rozpoczyna się w dniu popełnienia naruszenia. Jednakże w przypadku trwałych lub powtarzających się naruszeń termin zaczyna biec od dnia, w którym naruszenie ustało”.

- 2 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przerwanie biegu okresu przedawnienia w postępowaniach”, stanowi:

„1. Każda czynność podjęta przez Komisję [...] w celu wstępnego badania lub postępowania odnośnie do naruszenia powoduje przerwanie biegu okresu przedawnienia w postępowaniach. Bieg okresu przedawnienia przerywa się ze skutkiem od dnia, w którym przynajmniej jedno przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, które biorą udział w naruszeniu, zostanie powiadomione o podjęciu czynności.

Czynności, które przerywają bieg okresu przedawnienia, obejmują w szczególności:

- a) wnioski na piśmie o udzielenie informacji [wystosowane] przez Komisję [...];

[...]

2. Przerwanie biegu okresu przedawnienia stosuje się do wszystkich przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw biorących udział w naruszeniu.

3. Każde przerwanie biegu okresu przedawnienia powoduje, że zaczyna ono biec od nowa [...].

Okoliczności powstania sporu

- 3 Decyzja Komisji 2005/349/WE z dnia 10 grudnia 2003 r. dotycząca postępowania na mocy art. 81 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/E-2/37.857 — Nadtlenki organiczne) (Dz.U. 2005, L 110, str. 44) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) odnosi się do kartelu utworzonego i realizowanego na europejskim rynku nadtlenuków organicznych — produktów chemicznych wykorzystywanych w przemyśle tworzyw sztucznych i wyrobów gumowych — przez między innymi grupę AKZO (zwaną dalej „AKZO”), jak również przez spółkę Atofina SA, następcę Atochem (zwaną dalej „Atochem/Atofina”), oraz przez spółkę Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, w chwili obecnej Degussa UK Holdings Ltd, spółkę kontrolowaną przez Laporte plc. Kartel ten był realizowany w Hiszpanii w formie ustaleń cząstkowych, w których uczestniczyły skarżąca oraz bezpośrednio lub pośrednio wyżej wymienione spółki.
- 4 Kartel powstał w 1971 r. w wyniku zawarcia pisemnego porozumienia, zmienionego w 1975 r., między AKZO, Luperox GmbH, późniejszą Atochem/Atofina, a Peroxid Chemie (zwanego dalej „głównym porozumieniem”). Opierał się on początkowo na wielu ustaleniach cząstkowych dotyczących różnych produktów chemicznych, takich jak: polimery wielocząsteczkowe, żywice termoutwardzalne z poliestru oraz środki sieciujące. Kartel obejmował również ustalenia regionalne, w tym ustalenia dotyczące Hiszpanii (zwane dalej „ustaleniami hiszpańskimi”), które były zgodne z podstawowymi zasadami głównego porozumienia. Kartel miał w szczególności na celu zachowanie przez przedsiębiorstwa w nim uczestniczące ich udziałów w rynku, a także koordynowanie podnoszenia przez nie cen. Aby osiągnąć ten cel, spółka

konsultingowa z siedzibą w Szwajcarii — najpierw Fides Trust AG, a następnie AC Treuhand AG — była zobowiązana między innymi do zbierania i przetwarzania szczegółowych danych dotyczących wyników sprzedaży osiągniętych przez przedsiębiorstwa uczestniczące w kartelu, jak również do informowania ich o przetwarzanych w ten sposób danych. Odbywano regularne spotkania w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania głównego porozumienia oraz jego ustaleń cząstkowych.

- 5 Skarżąca — hiszpańska spółka działająca w przemyśle chemicznym i kontrolowana wspólnie przez spółki FMC Foret SA (zwaną dalej „Foret”) i Degussa UK — uczestniczyła jedynie w ustaleniach hiszpańskich. W zaskarżonej decyzji przyjęto, że udział skarżącej trwał od dnia 31 grudnia 1975 r. do dnia 31 grudnia 1999 r. (motywy 2 i 210–219 oraz art. 1 lit. e) zaskarżonej decyzji).

- 6 Komisja wszczęła dochodzenie w sprawie istnienia kartelu po przeprowadzonym w dniu 7 kwietnia 2000 r. spotkaniu z przedstawicielami AKZO, którzy poinformowali Komisję o naruszeniu wspólnotowych reguł konkurencji, aby skorzystać ze zwolnienia z grzywny na podstawie komunikatu Komisji w sprawie nienakładania grzywnien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz.U. 1996, C 207, str. 4; zwanego dalej „komunikatem w sprawie łagodzenia sankcji”). Następnie Atochem/Atofina zdecydowała się również na podjęcie współpracy z Komisją, dostarczając jej dodatkowych informacji (motywy 56 i 57 zaskarżonej decyzji).

- 7 W dniach 31 stycznia i 20 marca 2002 r. Komisja wysłała do głównych uczestników naruszenia, to jest do Laporte, AKZO i Atochem/Atofina, wnioski o udzielenie informacji na podstawie art. 11 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204), (motywy 61 i 64 zaskarżonej decyzji). Komisja wystąpiła wszakże z tym wnioskiem do skarżącej dopiero w dniu 29 listopada 2002 r. (motyw 72 zaskarżonej decyzji).

- 8 W dniu 27 marca 2003 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające i przyjęła pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, które zostało następnie doręczone skarżącej. Skarżąca wysłała swoje uwagi do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w dniu 17 czerwca 2003 r. i wzięła udział w przesłuchaniu, które odbyło się w dniu 26 czerwca 2003 r. W dniu 10 grudnia 2003 r. Komisja wydała ostatecznie zaskarżoną decyzję, którą doręczono skarżącej w dniu 13 stycznia 2004 r., i na podstawie której nałożono na nią grzywnę w wysokości 0,5 miliona EUR [art. 2 lit. f) zaskarżonej decyzji].

Przebieg postępowania i żądania stron

- 9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 marca 2004 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 września 2004 r. skarżąca zrzekła się prawa do złożenia repliki oraz zwróciła się do Sądu z wnioskiem o podjęcie określonych środków organizacji postępowania i określonych środków dowodowych. Pozwana złożyła swoje uwagi do tego pisma w dniu 26 października 2004 r.
- 11 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) postanowił otworzyć procedurę ustną. Na rozprawie w dniu 24 listopada 2005 r. wysłuchano stanowisk stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadawane przez Sąd.

12 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- ewentualnie uchylenie grzywny, która została na nią nałożona;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

13 Pozwana wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w zakresie, w jakim dotyczy ona art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

1. *W przedmiocie dopuszczalności wniosków o stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji*

Argumenty stron

- 14 Pozwana podnosi zarzut niedopuszczalności wniosków o stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji. Pozwana utrzymuje, że skoro jedyny zarzut podniesiony przez skarżącą dotyczy przedawnienia, a nie stwierdzenia naruszenia, to argumenty przytoczone w tym zakresie są nieistotne dla sprawy, a wnioski o stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji niedopuszczalne. Nawet gdyby uprawnienie do nałożenia grzywny na skarżącą w związku z naruszeniem, które zarzuca się jej w zaskarżonej decyzji, uległo przedawnieniu, Komisja stoi na stanowisku, iż mogła ona stwierdzić owe naruszenie, którego istnienia skarżąca wydaje się nie kwestionować jako takiego, a raczej długość jego trwania, i skierować do skarżącej stosowną decyzję. Tym samym niedopuszczalne są wnioski skarżącej w zakresie, w jakim dąży ona do stwierdzenia nieważności art. 1 w części, w której artykuł ten stwierdza dokonanie przez nią naruszenia, jak również art. 4, który wskazuje jedynie adresatów zaskarżonej decyzji.
- 15 Skarżąca nie zgadza się z tym, że wnioski o stwierdzenie nieważności są niedopuszczalne, powołując się na wyrok Sądu z dnia 6 października 2005 r. w sprawach połączonych T-22/02 i T-23/02 Sumitomo Chemicals i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4065.

Ocena Sądu

- 16 Sąd uważa przede wszystkim, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez pozwaną nie pozwala, wbrew jej twierdzeniom, kwestionować dopuszczalności wniosków o stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji. Pozwana ogranicza się bowiem do twierdzenia, że zarzuty i argumenty przedstawione przez skarżącą na poparcie jej tezy, w myśl której uprawnienie Komisji do ścigania naruszenia uległo przedawnieniu, nie są wystarczające, by uzasadnić stwierdzenie nieważności tych artykułów, gdyż w rzeczywistości nie są one wymierzone przeciw samemu stwierdzeniu naruszenia dokonanemu w zaskarżonej decyzji. Tymczasem, po pierwsze, kwestia ta nie dotyczy dopuszczalności, ale raczej zasadności tych zarzutów i argumentów, a po drugie, pozwana nie kwestionuje interesu prawnego skarżącej we wszczęciu postępowania w związku ze stwierdzeniem naruszenia jako takiego.
- 17 Ponadto zakładając nawet, iż chodzi o kwestię dopuszczalności, z pisemnych oświadczeń pozwanej, o których mowa w pkt 14 powyżej, wynika, przynajmniej pośrednio, że pozwana stoi na stanowisku, iż zwykłe stwierdzenie naruszenia w zaskarżonej decyzji nie mieści się w pojęciu „kary” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia w sprawie przedawnienia i że nawet w przypadku upływu okresu przedawnienia pozwana miała prawo skierować do skarżącej stosowną decyzję.
- 18 W tym względzie należy przypomnieć, że Sąd orzekł, iż decyzja stwierdzająca naruszenie nie stanowi kary w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia w sprawie przedawnienia i nie podlega zatem przedawnieniu przewidzianemu w tym przepisie. Tym samym fakt, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywien uległo przedawnieniu, nie może mieć wpływu na jej dorozumiane uprawnienie do stwierdzenia naruszenia (wyrok w sprawach połączonych Sumitomo Chemicals i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, przywołany w pkt 15 powyżej, pkt 61 i 62). Jednakże skorzystanie z tego dorozumianego uprawnienia do wydania decyzji stwierdzającej naruszenie po upływie okresu przedawnienia zależy od tego, czy

Komisja wykaże istnienie uzasadnionego interesu w dokonaniu takiego stwierdzenia w rozumieniu wyroku Trybunału z dnia 2 marca 1983 r. w sprawie 7/82 GVL przeciwko Komisji, Rec. str. 483, pkt 24 (zob. podobnie wyrok w sprawach połączonych Sumitomo Chemicals i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, przywołany w pkt 15 powyżej, pkt 130–132).

- 19 W świetle powyższego zarzut niedopuszczalności podniesiony przez pozwaną nie może zostać uwzględniony.
- 20 Po pierwsze, nawet gdyby przesłanki przedawnienia były spełnione w niniejszej sprawie, z wyżej wspomnianego orzecznictwa wynika, że Komisja powinna była wykazać istnienie uzasadnionego interesu, by móc stwierdzić zgodnie z prawem, iż skarżąca dopuściła się naruszenia. W takim przypadku, wbrew temu, co uważa pozwana, Sąd musiałby zająć stanowisko w sprawie wniosków o stwierdzenie nieważności złożonych przez skarżącą, by ustalić, czy Komisja rzeczywiście wykazała w zaskarżonej decyzji uzasadniony interes.
- 21 Po drugie, jak przyznaje sama pozwana, ustalenie czasu trwania naruszenia stanowi zarówno integralny i nieodłączny element każdego stwierdzenia naruszenia, jak również jedną z przesłanek regulujących kwestię przedawnienia ścigania ciągłego naruszenia. W związku z tym, wbrew temu, co zdaje się twierdzić pozwana, wnioski o stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji złożone przez skarżącą są nierozzerwalnie związane z zarzutem skarżącej, iż Komisja błędnie zastosowała przepisy dotyczące przedawnienia. Przestrzeganie przez Komisję tych przepisów zakłada raczej, że określiła ona prawidłowo okres, w którym skarżąca brała udział w naruszeniu.
- 22 Z powyższego wynika, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję powinien zostać odrzucony.

2. W przedmiocie zarzutu opartego na tym, iż Komisja błędnie zastosowała przepisy dotyczące przedawnienia

Argumenty stron

Uwagi wstępne

- 23 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi zarzut nieważności oparty na tym, iż Komisja niesłusznie nałożyła na nią grzywnę, mimo że postępowanie uległo przedawnieniu na mocy rozporządzenia w sprawie przedawnienia w związku z upływem ponad pięciu lat między domniemanym ostatnim udziałem skarżącej w ustaleniach hiszpańskich a pierwszymi działaniami podjętymi przez Komisję w ramach dochodzenia. Skarżąca utrzymuje w tym względzie, iż Komisja niesłusznie odrzuciła jej argument oparty na upływie okresu przedawnienia, uzasadniając, po pierwsze, że skarżąca wiedziała o głównym porozumieniu, a po drugie, że nie było jasności co do chwili, w której udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich zakończył się ostatecznie.

W przedmiocie znajomości głównego porozumienia przez skarżącą

- 24 Skarżąca twierdzi co do istoty, że istnienie głównego porozumienia nie może być jej przypisane dla celów dokonania oceny przedawnienia, ponieważ ani nie uczestniczyła ona w tym porozumieniu, ani też o nim nie wiedziała.
- 25 Na poparcie swej argumentacji skarżąca twierdzi, po pierwsze, że zaskarżona decyzja z jednej strony wprowadza rozróżnienie między głównym porozumieniem

a ustaleniami regionalnymi, a z drugiej strony wskazuje na szczególne cechy ustaleń hiszpańskich, które pozostały odrębne od głównego porozumienia od początku aż do samego końca istnienia kartelu i nie zostały — tak jak pozostałe ustalenia cząstkowe — włączone do głównego porozumienia (motywy 47, 80 in fine, 86, 92, 203, 209–267 i 268 zaskarżonej decyzji).

- 26 Po drugie, skarżąca utrzymuje, że Komisja ani nie twierdziła wyraźnie, chyba że jedynie pośrednio w oparciu o błędną interpretację ustaleń hiszpańskich, ani też nie dowiodła w sposób wymagany prawem, iż skarżąca wiedziała o głównym porozumieniu. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że uzasadnienie zawarte w motywach 217, 236 i 250 jest sprzeczne i wprowadza w błąd. Skarżąca wysnuwa stąd wnioski, że Komisja uznała, iż skarżąca wiedziała o istnieniu kartelu o zasięgu europejskim jedynie na podstawie kontaktów z pracownikami spółek uczestniczących w głównym porozumieniu, a także w oparciu o ewentualne istnienie paneuropejskich umów zawartych przez uczestników głównego porozumienia z największymi klientami.
- 27 Po trzecio, skarżąca uważa, że nie stanowi trafnego dowodu fakt, iż zgodnie z motywem 252 zaskarżonej decyzji „pozostałe strony ustaleń cząstkowych w Hiszpanii [AKZO, Atochem/Atofina i Peroxid Chemie] sprawiały wrażenie, że [skarżąca] faktycznie wiedziała o głównym porozumieniu” i że skarżąca „doskonale wiedziała o porozumieniu, ponieważ członkowie jej zarządu wiedzieli o głównym porozumieniu”, tym bardziej że spółki te zwróciły się o zwolnienie z grzywnien przewidziane w komunikacie w sprawie łagodzenia sankcji. Skarżąca dodaje, że fakt, iż członkowie jej zarządu reprezentujący dwie spółki wspólnie ją kontrolujące — Foret i Laporte, obecnie Degussa UK — wiedzieli o głównym porozumieniu, nie dowodzi tego, że przekazali jej informacje w sprawie kartelu o zasięgu europejskim. Żadna z tych dwóch spółek nie złożyła oświadczenia idącego w tym kierunku. Skarżąca dochodzi w istocie do wniosku, że w żadnym razie nie można jej przypisać tego, iż wiedziała o powyższym porozumieniu.

- 28 Skarżąca zauważa wreszcie, że jeśli Komisja rzeczywiście sądziła, iż skarżąca była jedynie „przedłużonym ramieniem” Peroxid Chemie w Hiszpanii, to skarżąca nie powinna była być karana odrębną grzywną, ale jedną grzywną wspólnie z Peroxid Chemie. Wręcz przeciwnie, jeśli skarżąca działała niezależnie (motyw 267 zaskarżonej decyzji), to w opinii skarżącej Komisja nie miała żadnych podstaw, by uznać, że skarżąca wiedziała lub powinna była wiedzieć o głównym porozumieniu.
- 29 Skarżąca wywodzi z powyższego, że w niniejszej sprawie Komisja nie spełniła wymogów dowodowych przewidzianych między innymi w tak zwanym wyroku Karton. Komisja nie wykazała bowiem, że skarżąca w rozumieniu tego orzecznictwa „wiedziała lub powinna była wiedzieć” o głównym porozumieniu (zob. motyw 320 i przypis 231 do zaskarżonej decyzji z odesłaniem do wyroków Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-295/94 Buchmann przeciwko Komisji, Rec. str. II-813, pkt 121 oraz w sprawie T-310/94 Gruber + Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-1043, pkt 140, a także do wyroku z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-9/99 HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1487, pkt 231).
- 30 Pozwana utrzymuje w istocie, że skarżąca jako główny podmiot na rynku hiszpańskim, który brał udział w scentralizowanym mechanizmie wymiany danych za pośrednictwem szwajcarskiej spółki konsultingowej, kontrolowany przez spółki matki uczestniczące w kartelu o zasięgu europejskim, wiedziała lub powinna była wiedzieć o głównym porozumieniu. Ponadto według pozostałych stron głównego porozumienia ustalenia hiszpańskie stanowiły część tego porozumienia i skarżąca przyczyniła się — poprzez swój udział we wspomnianych ustaleniach, a także w realizacji paneuropejskich umów zawartych z głównymi klientami — do osiągnięcia celów wspólnych dla wszystkich uczestników głównego porozumienia.

W przedmiocie zakończenia udziału skarżącej w ustaleniach hiszpańskich

- 31 Skarżąca utrzymuje, że niecisłe jest ustalenie Komisji, zgodnie z którym udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich zakończył się dopiero w 1999 r., to jest

równocześnie z głównym porozumieniem. Skarżąca uważa, że wykazała już w sposób wymagany prawem w swoich uwagach dotyczących pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, iż jej udział w spotkaniach organizowanych w ramach ustaleń hiszpańskich ustał z dnia 14 stycznia 1997 r., kiedy to odbyło się ostatnie spotkanie, w którym — zgodnie z poczynionymi ustaleniami — wziął udział pan K. reprezentujący skarżącą w ramach ustaleń hiszpańskich. Pan K. nie jest pracownikiem skarżącej od dnia 14 lutego 1997 r. Ponadto materiał dowodowy dotyczący okoliczności faktycznych zgromadzony przez Komisję w odniesieniu do ustaleń hiszpańskich faktycznie nie wspomina o jakimkolwiek spotkaniu po styczniu 1997 r., w którym skarżąca mogłaby wziąć udział.

32 Jedynym dowodem ustania naruszenia w Hiszpanii są głównie raczej ogólne i niejasne oświadczenia AKZO (motywy 211, 213, 216–219 zaskarżonej decyzji). Według skarżącej Komisja błędnie uznała, pomimo braku dowodów na poparcie swojej tezy, że udział skarżącej nie zakończył się w 1997 r.

33 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie uznała na podstawie twierdzenia AKZO i Atochem/Atofina, zgodnie z którymi ustalenia hiszpańskie trwały do 1999 r., że nie byłoby logiczne rozumowanie, w myśl którego obaj wyżej wymienieni uczestnicy rynku hiszpańskiego nadal realizowaliby te ustalenia, gdyby skarżąca, której udział w rynku hiszpańskim był znaczący, wycofała się z tego rynku na początku 1997 r. Ponadto błędny jest wniosek Komisji, zgodnie z którym wydaje się mało prawdopodobne, by AKZO i Atochem/Atofina obliczały aż do trzeciego kwartału 1999 r. różnice między teoretycznymi a faktycznymi udziałami w rynku, jeśli skarżąca wycofała się wcześniej z ustaleń (motyw 258 zaskarżonej decyzji). Według skarżącej istnienie ustaleń hiszpańskich po 1997 r. nie może być tłumaczone jedynie ciągłym udziałem skarżącej. Wprost przeciwnie, wycofanie się skarżącej z tych ustaleń mogło jedynie doprowadzić do tego, że dyskusje w sprawie rynku hiszpańskiego staną się bardziej spójne z dyskusjami o zasięgu europejskim między tymi samymi uczestnikami. Ponadto jedyna osoba kontaktowa w ramach ustaleń cząstkowych, to jest pan K., odeszła z pracy w lutym 1997 r., co tłumaczy, dlaczego

pozostali uczestnicy ustaleń hiszpańskich nie zostali poinformowani o jego odejściu. Wreszcie nie ma żadnego dowodu na to, że AKZO poinformowała skarżącą o swoim zamiarze zakończenia głównego porozumienia albo ustaleń hiszpańskich, podczas gdy AKZO powiadomiła o tym pozostałych uczestników.

34 Po drugie, Komisja błędnie uznała, że ciągły udział skarżącej potwierdza przekazana przez AKZO tabela dotycząca rynku hiszpańskiego, która porównuje faktyczne wyniki sprzedaży osiągnięte przez skarżącą z kontyngentami sprzedaży przyznanymi jej na rok 1997, a także przedstawia ceny skarżącej, ilości, jak również jej klientów, aż do 1999 r. (motyw 259 zaskarżonej decyzji). Skarżąca zaprzeczyła w swoich uwagach, a także podczas przesłuchania, że „te dane liczbowe zostały przekazane przez [nią samą] przed [AKZO, która chciała skorzystać z komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji]” i utrzymuje, że „nie miała miejsca żadna reakcja ani inne oświadczenie, które mogłyby [ją] obciążać”, a także, iż „Komisja musiała zatem dojść do wniosku, że te dane liczbowe musiały skądś pochodzić i że najpewniej ich źródłem była skarżąca”. Ponadto skarżąca przekazała alternatywne wyjaśnienia dotyczące ustaleń, które nie zostały odrzucone przez Komisję, zgodnie z którymi Peroxid Chemie przyznała się do wywierania nacisków na skarżącą po to, by uniemożliwić jej wywóz z Hiszpanii (motyw 236 zaskarżonej decyzji), jak również dotyczące ustaleń, zgodnie z którymi Peroxid Chemie otrzymywała dane dotyczące wyników sprzedaży osiąganych przez skarżącą, przekazywała je następnie do AC Treuhand i odsyłała jej z powrotem przygotowane przez AC Treuhand tabele w sprawie wyników sprzedaży na rynku hiszpańskim (motyw 237 zaskarżonej decyzji). Co więcej, informacje zawarte w tych tabelach nie mogą być uznane za „adekwatny dowód prawny” ciągłego udziału skarżącej w ustaleniach hiszpańskich wobec faktu, iż łatwo było obliczyć kontyngent przysługujący skarżącej poprzez zwykłe dodawanie, a następnie odejmowanie po wcześniejszym uwzględnieniu udziałów pozostałych uczestników, to jest AKZO i Atochem/Atofina.

35 Po trzecie, ustalenie Komisji, zgodnie z którym „w każdym razie skutki ostatniego podobno spotkania w dniu 14 stycznia 1997 r. dawały się jeszcze odczuć po maju 1997 r.” (motywy 257 i 330 zaskarżonej decyzji), jest nieścisłe i niepoparte dowodami.

- 36 Pozwana kwestionuje trafność argumentów przedstawionych przez skarżącą w tym zakresie. Pozwana twierdzi w istocie, że oparła swój wniosek o udziale skarżącej w ustaleniach hiszpańskich aż do 1999 r. nie tylko na oświadczeniach AKZO, ale na całości materiału dowodowego, na który składają się między innymi przekazane przez AKZO tabela oraz ręcznie napisane sprawozdanie z posiedzenia w dniu 6 listopada 1997 r. Dokumenty te dowodzą, że konkurenci skarżącej mieli dostęp do poufnych danych dotyczących skarżącej aż do 1999 r. (motywy 215, 218 i 258–260 zaskarżonej decyzji), przy czym skarżąca nie była w stanie zakwestionować dokładności tych danych i ich prawdziwości. Poza tym skarżąca powinna była wykazać, że po styczniu 1997 r. odcięła się publicznie od kartelu — czego skarżąca nie uczyniła — i zapewnić, by pozostałe strony nie korzystały z poufnych danych dotyczących jej klientów w celu obliczania kontyngentów. Skarżąca przyznała wreszcie, że nie poinformowała swoich spółek-matek, Foret i Degussa UK, o zwolnieniu pana K. i przyczynach jego zwolnienia.

W przedmiocie początku biegu okresu przedawnienia

- 37 Skarżąca utrzymuje, że Komisja podjęła pierwsze czynności dochodzeniowe w dniu 31 stycznia 2002 r., wysyłając wniosek o udzielenie informacji do Laporte, a także do pozostałych spółek uczestniczących w kartelu o zasięgu europejskim (motyw 61 zaskarżonej decyzji). Następnie w dniu 20 marca 2002 r. Komisja skierowała wniosek o udzielenie informacji do AKZO oraz Atochem/Atofina, spółek uczestniczących zarówno w kartelu o zasięgu europejskim, jak również w ustaleniach hiszpańskich (motyw 64 zaskarżonej decyzji). Komisja wysłała wniosek o udzielenie informacji do skarżącej dopiero w dniu 29 listopada 2002 r. (motyw 72 zaskarżonej decyzji).
- 38 Skarżąca jest zdania, że dzień 29 listopada 2002 r. jest istotną datą przy dokonywaniu oceny przerwania biegu okresu przedawnienia, ponieważ w tym właśnie dniu nawiązany został po raz pierwszy kontakt między Komisją a skarżącą w związku

z dochodzeniem prowadzonym w niniejszej sprawie. Skarżąca wysnuwa stąd wniosek, że między dniem 14 stycznia 1997 r. a dniem 29 listopada 2002 r. minął ponad pięcioletni okres, co oznacza, że nastąpiło przedawnienie. Wynika to z konieczności ścisłej wykładni rozporządzenia w sprawie przedawnienia w ramach postępowania prowadzonego na podstawie komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji — tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie — zważywszy, że u podstaw wspomnianego rozporządzenia leżą tradycyjne dochodzenia prowadzone przez Komisję. W przypadku tych dochodzeń uzyskanie informacji jest co do zasady wolniejsze, trudniejsze i bardziej złożone niż w przypadku postępowania, w ramach którego przedsiębiorstwo wnosi o skorzystanie z komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji. W tym kontekście Komisja posiadała kompletne informacje od samego początku. Ponadto nawet gdyby datą odniesienia był 20 marca 2002 r., a więc dzień, w którym pierwszy wniosek o udzielenie informacji został przekazany uczestnikowi ustaleń hiszpańskich, przedawnienie nastąpiłoby mimo wszystko w związku z upływem okresu pięciu lat liczonego od dnia 14 stycznia 1997 r.

- 39 Skarżąca wskazuje, że w motywie 262 zaskarżonej decyzji Komisja uważa jednak, iż jej wnioski o udzielenie informacji, z którymi wystąpiła w dniu 31 stycznia 2002 r., przerwały bieg okresu przedawnienia, dlatego że, po pierwsze, „ustalenia hiszpańskie stanowiły część głównego porozumienia”, po drugie, wniosek o udzielenie informacji obejmował również skarżącą, gdyż został skierowany do Laporte w celu uzyskania informacji w sprawie udziału Laporte i jej spółek zależnych w porozumieniu w sprawie nadtlenuków organicznych, a po trzecie, nawet jeśli należałoby uznać, że ustalenia hiszpańskie stanowiły odrębne porozumienie, to i tak pierwszy wniosek o udzielenie informacji skierowany między innymi do Laporte przerwał bieg okresu przedawnienia. Skarżąca twierdzi jednakże, iż Komisja nie może wykorzystywać faktu wysłania pierwszego wniosku o udzielenie informacji w dniu 31 stycznia 2002 r. jedynie do uczestników głównego porozumienia, a nie do uczestników ustaleń hiszpańskich, by twierdzić, że bieg okresu przedawnienia został przerwany na podstawie art. 2 rozporządzenia w sprawie przedawnienia. Zdaniem skarżącej taki skutek zakłada przeprowadzenie dowodu przez Komisję — czego ta jednak nie uczyniła — że obydwa naruszenia, to jest naruszenie o zasięgu europejskim oraz naruszenie dokonane w Hiszpanii, stanowiły nierozdzielalną całość, a skarżąca wiedziała o głównym porozumieniu.

- 40 Skarżąca sądzi ponadto, że brak dowodów w sprawie jej udziału w ustaleniach hiszpańskich po dniu 14 stycznia 1997 r. nie może być tuszowany niejasnymi oświadczeniami, w szczególności ze strony AKZO, która wskazała jedynie, że ona sama zakończyła swój udział w 1999 r., przy czym nie powołała się na skarżącą. Co więcej, AKZO i pozostałe spółki rzekomo uczestniczące w naruszeniach aktywnie współdziałały z Komisją przez ponad trzy lata prowadzonego dochodzenia, a mimo to dochodzenie nie dostarczyło jakiegokolwiek dowodu na udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich po styczniu 1997 r.
- 41 Tytułem uzupełnienia skarżąca zauważa, że bez uzasadnienia została ona potraktowana w sposób odmienny w porównaniu z Pergan GmbH w zakresie oceny przedawnienia. W odniesieniu do Pergan GmbH Komisja uznała w motywie 319 zaskarżonej decyzji, że brak jest dowodu na udział tej spółki po dniu 31 stycznia 1997 r. Tymczasem poza jej własnymi oświadczeniami brak jest dowodów na to, że Pergan poinformowała pozostałych uczestników o swoim wystąpieniu z kartelu. Wprost przeciwnie, zgodnie z motywem 172 zaskarżonej decyzji Peroxid Chemie dostarczyła dokument pochodzący od Pergan zawierający informacje w sprawie cen i ilości za okres od 1997 r. do dnia 30 września 1998 r. W tym zakresie Peroxid Chemie nie była w stanie potwierdzić lub zaprzeczyć oświadczeniu Pergan, zgodnie z którym z tego dokumentu korzystano tylko w ramach szczegółowej oceny przedsiębiorstwa, aczkolwiek Peroxid Chemie zakwestionowała to oświadczenie (motywy 173 i 175 zaskarżonej decyzji). Tymczasem w odniesieniu do Pergan, inaczej niż w przypadku skarżącej, Komisja uznała, że okres przedawnienia upłynął, gdyż przyjęła ona oświadczenie Pergan — podobne do oświadczenia złożonego przez skarżącą — zgodnie z którym Pergan zakończyła swój udział w listopadzie 1996 r., to jest zaledwie dwa miesiące przed dniem 31 stycznia 1997 r., gdy nastąpiło przedawnienie udziału w głównym porozumieniu.
- 42 Pozwana twierdzi w istocie, że przerwanie biegu okresu przedawnienia nastąpiło najpóźniej w dniu 31 stycznia 2002 r., a więc w dniu, w którym pozwana skierowała wniosek o udzielenie informacji do Laporte, spółki uczestniczącej w ustaleniach hiszpańskich, po pierwsze, za pośrednictwem spółki zależnej od niej w 100% — Peroxid Chemie, a po drugie, poprzez swój 50% udział w kapitale skarżącej

(motywy 262 i 328 zaskarżonej decyzji). Pozwana zaprzecza ponadto, że stosując przepisy dotyczące przedawnienia, traktowała skarżącą odmiennie od spółki Pergan, zważywszy, że — inaczej niż w przypadku skarżącej — brak było dowodów na udział Pergan po dniu 31 stycznia 1997 r.

W przedmiocie środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych

- 43 Skarżąca wnosi, by obaj zajmujący się sprawą urzędnicy Komisji złożyli ustne zeznania co do sposobu, w jaki sprawa ta była prowadzona, a w szczególności co do kwestii, które dotyczą skarżącej. Podstawą tego wniosku jest zarzut nieważności, będący zarzutem faktycznym, jak również nieściśłości w zaskarżonej decyzji, a także przekonanie, że obaj urzędnicy Komisji będą w stanie przedstawić Sądowi wyjaśnienia w sprawie rzeczywistej treści tej decyzji i ułatwią mu tym samym wydanie rozstrzygnięcia. Skarżąca wnosi również, by Sąd nakazał przedłożenie dokumentów znajdujących się w posiadaniu Komisji, które nie zostały jeszcze udostępnione, a które mogłyby mieć dla niej znaczenie. Środki te mają również na celu uzyskanie ewentualnych dowodów świadczących o braku winy skarżącej, w tym również dowodów na to, że skarżąca zakończyła swój udział w ustaleniach hiszpańskich w styczniu 1997 r.
- 44 Komisja wnosi do Sądu o stwierdzenie, że złożone przez skarżącą wnioski w przedmiocie środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych są niedopuszczalne.

Ocena Sądu

Uwagi wstępne

- 45 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zarzut skarżącej opiera się na tym, że Komisja błędnie zastosowała przepisy art. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie przedawnienia.

- 46 W odniesieniu do kwestii przedawnienia na mocy art. 1 ust. 1 lit. b) i ust. 2 rozporządzenia w sprawie przedawnienia Sąd przypomina, że w przypadku ciągłego i trwającego naruszenia musi upłynąć pięć lat, licząc od dnia, w którym naruszenie ustało, by uprawnienie Komisji w zakresie nakładania grzywien uległo przedawnieniu. Natomiast na mocy art. 2 ust. 1 wyżej wymienionego rozporządzenia bieg tego okresu może przerwać każda czynność podjęta przez Komisję w celu wstępnego badania naruszenia, a w szczególności wnioski na piśmie o udzielenie informacji, przy czym przerwanie biegu okresu przedawnienia następuje w dniu, w którym ten wniosek zostaje doręczony adresatowi, wskutek czego zgodnie z art. 2 ust. 3 wspomnianego powyżej rozporządzenia przedawnienie zaczyna biec od nowa od tej właśnie daty.
- 47 Sąd podkreśla w tym względzie, że skarżąca przyznała podczas rozprawy, iż wysłanie w dniu 20 marca 2002 r. wniosku o udzielenie informacji do przedsiębiorstw uczestniczących w ustaleniach hiszpańskich mogło spowodować przerwanie biegu okresu przedawnienia stosownie do art. 2 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia w sprawie przedawnienia, które to przerwanie na mocy art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia było skuteczne również względem skarżącej jako uczestnika tych samych ustaleń.
- 48 W związku z tym w niniejszej sprawie należy jedynie ustalić, czy Komisja wykazała w sposób wymagany prawem, że skarżąca uczestniczyła w ustaleniach hiszpańskich przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r. tak, by Sąd mógł orzec, czy pięcioletni okres przedawnienia upłynął, czy też nie. Oznacza to również, że Sąd nie musi oceniać w tym przypadku argumentów podniesionych przez skarżącą dotyczących, po pierwsze, ewentualnego braku związku między ustaleniach hiszpańskimi a głównym porozumieniem, a po drugie, tego, że skarżąca nie wiedziała o głównym porozumieniu.
- 49 Dlatego też Sąd uważa za stosowne ustalenie w pierwszej kolejności daty, w której zakończył się udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich.

W przedmiocie daty, w której zakończył się udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich

— W przedmiocie rozkładu ciężaru dowodu między skarżącą a Komisją

- 50 W kwestii ustalenia daty, w której zakończył się udział skarżącej w naruszeniu, należy przypomnieć na wstępie, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa z jednej strony strona lub organ zarzucający naruszenie reguł konkurencji powinien dowieść zaistnienia tego naruszenia, przedstawiając w sposób wymagany prawem fakty noszące znamiona naruszenia, a z drugiej strony przedsiębiorstwo powołujące się na prawo do obrony wobec zarzutu naruszenia jest zobowiązane wykazać, że warunki skorzystania z takiej obrony są spełnione, w związku z czym organ ten będzie musiał przedstawić inne dowody (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-185/95 P Baustahlgewebe przeciwko Komisji, Rec. str. I-8417, pkt 58 oraz z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-123, pkt 78).
- 51 Ponadto na podstawie art. 81 ust. 1 WE czas trwania naruszenia jest składowym elementem pojęcia naruszenia, przy czym ciężar dowodu w tym względzie spoczywa głównie na Komisji. Zgodnie z orzecznictwem w tym zakresie w przypadku braku dowodów pozwalających na bezpośrednie ustalenie czasu trwania naruszenia Komisja powinna przynajmniej przedstawić dowody na poparcie faktów wystarczająco zbliżonych w czasie tak, by można było rozsądnie przyjąć, że naruszenie to trwało nieprzerwanie między dwiema określonymi datami (wyrok Sądu z dnia 7 lipca 1994 r. w sprawie T-43/92 Dunlop Slazenger przeciwko Komisji, Rec. str. II-441, pkt 79).
- 52 W danej sprawie fakt, iż skarżąca podniosła w celu obrony zarzut upływu okresu przedawnienia, którego udowodnienie spoczywa zasadniczo na skarżącej, nie podważa ogólnej zasady, w myśl której Komisja ma obowiązek udowodnić wszystkie

elementy składowe naruszenia, w tym również czas jego trwania, mogące mieć wpływ na jej końcowe wnioski w sprawie wagi tego naruszenia. Poza faktem, że wspomniany zarzut nie dotyczy stwierdzenia naruszenia, oczywiste jest, iż podniesienie takiego zarzutu wymaga koniecznie ustalenia czasu trwania naruszenia, jak również daty, w której naruszenie ustało. Okoliczności te nie mogą same w sobie uzasadnić przerzucenia ciężaru dowodu w tym zakresie na niekorzyść skarżącej. Po pierwsze, czas trwania naruszenia, którego data końcowa powinna być znana, stanowi jeden z istotnych elementów naruszenia, co do którego ciężar dowodu spoczywa na Komisji, bez względu na fakt, iż podważenie tych elementów stanowi również część zarzutu przedawnienia podniesionego w celu obrony (zob. pkt 21 powyżej). Po drugie, wniosek ten uzasadniony jest tym, że nieprzedawnienie się dochodzenia prowadzonego przez Komisję na podstawie rozporządzenia w sprawie przedawnienia stanowi obiektywne kryterium prawne wynikające z zasady pewności prawa (zob. podobnie wyrok w sprawach połączonych Sumitomo Chemicals i Sumika Fine Chemicals przeciwko Komisji, przywołany w pkt 15 powyżej, pkt 80–82), co zostało potwierdzone w drugim motywie preambuły tego rozporządzenia, i jest zatem przesłanką ważności każdej decyzji o nałożeniu kary. Komisja jest zobowiązana do przestrzegania tej przesłanki, nawet jeśli przedsiębiorstwo nie podniosło na swoją obronę zarzutu w tym zakresie.

- 53 Należy zaznaczyć, iż rozkład ciężaru dowodu może jednak się zmienić w zakresie, w jakim okoliczności faktyczne, na które strona powołuje się, są tego rodzaju, że druga strona będzie musiała przedstawić wyjaśnienie lub uzasadnienie, a w przypadku ich braku, będzie można uznać, że dowód został przedstawiony (zob. podobnie wyrok w sprawach połączonych Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, przywołany w pkt 50 powyżej, pkt 79).
- 54 W świetle tych zasad należy ustalić, czy Komisja ustaliła prawidłowo fakty, na których opiera swoją ocenę, iż udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich zakończył się w 1999 r. Uwzględniając fakt, iż bieg okresu przedawnienia został przerwany w dniu 20 marca 2002 r., z czym skarżąca się zgadza, wystarczy konkretnie ustalić, czy Komisja udowodniła w sposób wymagany prawem, że udział ten trwał przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r.

— W przedmiocie mocy dowodowej elementów, na których Komisja opiera swoją ocenę, iż udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich trwał przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r.

55 Tytułem wstępu należy przypomnieć istotne okoliczności faktyczne, na których Komisja oparła swoją ocenę w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich trwał do 1999 r. W tym zakresie Komisja oparła się w szczególności na następujących elementach (motywy 215, 218, 250–267 i 320–330 zaskarżonej decyzji). Po pierwsze, zaskarżona decyzja wskazuje na przekazaną przez AKZO tabelę dotyczącą rynku hiszpańskiego i przedstawiającą szczegółowe dane dotyczące wyników sprzedaży, udziałów skarżącej, AKZO i Atochem/Atofina w rynku aż do trzeciego kwartału 1999 r., jak również „teoretyczne” udziały w rynku, to znaczy udziały uzgodnione w ramach kartelu, a także „różnice” przynajmniej do ostatniego kwartału 1998 r. (motywy 259 i 327 zaskarżonej decyzji). Po drugie, zaskarżona decyzja wspomina o ręcznie napisanym sprawozdaniu z posiedzenia w dniu 6 listopada 1997 r., w którym liczby „1”, „2”, i „3” są numerami służącymi oznaczeniu AKZO, skarżącej oraz Atochem/Atofina (motyw 218 zaskarżonej decyzji). Po trzecie, Komisja uznała za bezsporne twierdzenia AKZO i Peroxid Chemie, że niektóre dane, w tym również dane pochodzące od skarżącej, były wymieniane za pośrednictwem Peroxid Chemie i AC Treuhand aż do 1999 r. (motywy 215 i 237 zaskarżonej decyzji). Należy podkreślić w tym względzie, iż Komisja zgadza się, że nie udało się jej w pełni dowieść tego, iż wymiana danych odbywała się bezpośrednio między skarżącą a hiszpańskimi spółkami zależnymi AKZO i Atochem/Atofina.

56 Po pierwsze, w odniesieniu do tabeli przekazanej przez AKZO Sąd stwierdza przede wszystkim, że tabela ta zawiera liczby odpowiadające jednostkom „MT” (metric tonnes) wyrażone w „%” i powiązane, po pierwsze, poziomo z czterema rubrykami zatytułowanymi odpowiednio „ACTUALS”, „THEORETICAL”, „DEVIATIONS” i „CUMM. DEVIATIONS”, a po drugie, pionowo z latami od 1988 do 1999, z podziałem na kwartały dla lat 1998 i 1999 aż do trzeciego kwartału 1999 r. Ponadto pod każdą z powyższych rubryk pojawiają się liczby „2”, „1” i „3”, które w świetle wyjaśnień przekazanych przez AKZO i załączonych do akt sprawy (str. 10214 akt Komisji) wskazują odpowiednio na skarżącą, AKZO i Atochem/Atofina jako uczestników rynku hiszpańskiego. AKZO wyjaśnia następnie, że rubryka

„ACTUALS” określa ilości rzeczywiście sprzedane przez tych uczestników, jak również ich udziały w rynku. Rubryka „THEORETICAL” wskazuje na ilości sprzedaży przewidziane dla każdego uczestnika, a rubryka „DEVIATIONS” na różnice między ilościami rzeczywiście sprzedanymi a ilościami zakładanymi. Rubryka „CUMM. DEVIATIONS” określa różnice, które nawarstwiły się w ciągu minionych lat. W odniesieniu zwłaszcza do lat 1998 i 1999 AKZO zaznacza w swych wyjaśnieniach, że rubryka „THEORETICAL” zawiera podział udziałów w rynku hiszpańskim uzgodniony między uczestnikami, mianowicie 32,2% dla AKZO, 53,9% dla skarżącej i 13,9% dla Atochem/Atofina.

- 57 Należy stwierdzić, że w odniesieniu do tabeli, o której mowa, skarżąca nie kwestionuje w sposób szczegółowy ani twierdzeń AKZO w tym względzie, ani ustalenia zawartego w motywie 259 in fine zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym AKZO wiedziała między innymi o cenach planowanych przez skarżącą na lata od 1997 do 1999 r. Ponadto skarżąca nie kwestionowała w sposób szczegółowy ani podczas postępowania administracyjnego, ani też w trakcie niniejszego postępowania danych dotyczących skarżącej przekazanych przez AKZO (motyw 260 zaskarżonej decyzji). Skarżąca jedynie podniosła, że nie była w stanie sprawdzić prawdziwości i dokładności tych danych, nie negując trafności całości tych danych (pkt 4.12 uwag skarżącej do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, zob. pkt 8 powyżej).

- 58 Po drugie, w odniesieniu do ręcznie napisanego sprawozdania z posiedzenia w dniu 6 listopada 1997 r. Sąd potwierdza wyjaśnienia udzielone przez AKZO w sprawie powyższej tabeli w zakresie, w jakim te same zaszyfrowane oznaczenia są użyte dla określenia uczestników ustaleń hiszpańskich. Skarżąca nie kwestionuje ani treści tego sprawozdania, ani jego interpretacji dokonanej przez Komisję, ani też faktu, iż cyfra „2” wskazuje na skarżącą.

- 59 Po trzecie, w odniesieniu do twierdzeń AKZO i Peroxid Chemie dotyczących wymiany danych skarżącej za pośrednictwem Peroxid Chemie i AC Treuhand w okresie do 1999 r. skarżąca uznała, po pierwsze, trafność ustaleń poczynionych w motywie 237 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi skarżąca dostarczała Peroxid Chemie dane handlowe, a ta z kolei przekazywała je AC Treuhand, by otrzymać je z powrotem od AC Treuhand w formie tabeli dotyczących rynku hiszpańskiego i by odesłać je następnie do skarżącej, a po drugie, że taka wymiana informacji mogła trwać przynajmniej do połowy 1997 r. (protokół z rozprawy, str. 2).
- 60 Sąd dochodzi na tej podstawie do wniosku, że skarżąca kontynuowała swój udział, aczkolwiek pośrednio, w scentralizowanym systemie wymiany poufnych informacji za pośrednictwem AC Treuhand po dniu 20 marca 1997 r.
- 61 Wreszcie co się tyczy zwłaszcza wymiany danych z Peroxid Chemie będącej spółką zależną Laporte, która posiada w niej 50% akcji, skarżąca nie kwestionuje faktu, iż wymiana danych miała miejsce, a twierdzi jedynie, że była ona zgodna z prawem, a ponadto że skarżąca nie wiedziała, iż dane, o których mowa, były wykorzystywane do celów o charakterze antykonkurencyjnym (motyw 246 zaskarżonej decyzji).
- 62 Sąd uważa, że elementy te mogą potwierdzić ocenę Komisji w sprawie udziału skarżącej w ustaleniach hiszpańskich po dniu 20 marca 1997 r., bez potrzeby sprawdzenia w tym zakresie w oparciu o dostępne dowody, czy udział ten rzeczywiście trwał do dnia 31 grudnia 1999 r., jak zostało stwierdzone w zaskarżonej decyzji.
- 63 W świetle tych poszlak należy następnie zbadać, czy skarżąca przedstawiła argumenty i okoliczności faktyczne mogące podważyć te poszlaki lub ich moc dowodową.

— W przedmiocie argumentów skarżącej w sprawie braku dowodu na jej udział w naruszeniu przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r.

- 64 Sąd uważa, po pierwsze, iż — wbrew twierdzeniu skarżącej — Komisja prawidłowo ustaliła, że udział skarżącej nie zakończył się dokładnie w dniu 14 stycznia 1997 r., kiedy to odbyło się ostatnie spotkanie z udziałem jednego z jej przedstawicieli, pana K. W rzeczywistości, po pierwsze, wymiana informacji między uczestnikami za pośrednictwem AC Treuhand, nawet jeśli skarżąca nie utrzymywała z nią bezpośrednich kontaktów, a jedynie poprzez Peroxid Chemie, trwała jeszcze po tej dacie. Po drugie, zwolnienie pana K. w dniu 14 lutego 1997 r. nie oznacza samo w sobie, że skarżąca zakończyła swój udział przed dniem 20 marca 1997 r. W tym względzie skarżąca przyznała podczas rozprawy, że po pierwsze, w dalszym ciągu zatrudniała innego ze swych przedstawicieli — pana V., który towarzyszył panu K. podczas niektórych spotkań o charakterze antykonkurencyjnym, a po drugie, że o zwolnieniu pana K. nie poinformowano nawet spółek posiadających akcje skarżącej ani tym bardziej pozostałych uczestników ustaleń hiszpańskich (motyw 242 zaskarżonej decyzji). Tymczasem zarówno Laporte, jako akcjonariusz skarżącej, jak i Peroxid Chemie, inna spółka zależna Laporte, brały udział w kartelu o zasięgu europejskim, w związku z czym w ich interesie było otrzymanie informacji w tym względzie, tym bardziej że pan K. był główną osobą kontaktową skarżącej w ramach ustaleń hiszpańskich. Wynika stąd również, że nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia przekazane przez skarżącą, w świetle których zwolnienie pana K. było powodem tego, że pozostali uczestnicy nie zostali poinformowani o zaniechaniu naruszenia przez skarżącą, a także zgodnie z którymi jego odejście jako dyrektora handlowego powinno w każdym razie zostać zauważone przez pozostałych uczestników. Wprost przeciwnie wyjaśnienia te potwierdzają raczej, że skarżąca nie odciała się otwarcie od naruszenia zgodnie z wymogami orzecznictwa (zob. pkt 68 poniżej).

- 65 Sąd uważa, po drugie, że — wbrew opinii skarżącej — brak oświadczeń pozostałych uczestników naruszenia wskazujących na to, że udział skarżącej nie zakończył się na początku 1997 r., ale później, nie podważa poszlak przedstawionych przez Komisję. Z tego względu należy najpierw zaznaczyć, iż w danej sprawie brakuje również

informacji ze strony osób trzecich, zgodnie z którymi skarżąca rzeczywiście zrezygnowała, a przynajmniej oświadczyła, że zrezygnowała z aktywnego udziału w naruszeniu w momencie przez nią podanym. Sąd uważa ponadto, iż postępowanie pozostałych uczestników ustaleń hiszpańskich, mianowicie AKZO i Atochem/Atofina, w latach 1997–1999, wskazuje wprost przeciwnie na to, że skarżąca kontynuowała swój udział poza wskazywanymi przez nią datami. Po pierwsze, skarżąca nie twierdziła, że w okresie swojego rzekomego wycofania się z naruszenia poinformowała pozostałych uczestników o swoim zamiarze zakończenia swojego udziału w ustaleniach hiszpańskich, który trwał do 1999 r. (motyw 258 zaskarżonej decyzji). Podczas rozprawy skarżąca przyznała ponadto, że nie istnieje w tym zakresie żadne oficjalne oświadczenie, na przykład w formie korespondencji skierowanej do pozostałych uczestników naruszenia. Po drugie, skarżąca nie twierdziła też, że przekazała spółkom posiadającym jej akcje informację w tym zakresie ani też informację w sprawie zwolnienia pana K., czy też w sprawie przyczyn tego zwolnienia. Oświadczenie skarżącej, jakoby zwolnienie pana K. było spowodowane wolą skarżącej, by odciąć się od naruszenia (motyw 261 zaskarżonej decyzji), stanowi zatem zwykłe twierdzenie.

- 66 W tym kontekście twierdzenie, że AKZO i Atochem/Atofina kontynuowały naruszenie bez udziału skarżącej, mimo że wycofanie się skarżącej z tego naruszenia nie zostało przekazane do wiadomości, a także pomimo faktu, iż skarżąca była największym podmiotem na rynku hiszpańskim, jest bezzasadne, tak jak słusznie stwierdza Komisja w motywie 258 zaskarżonej decyzji. Wprost przeciwnie, założenie to, jak również oparty wyłącznie na przypuszczeniach argument skarżącej, zgodnie z którym wycofanie się skarżącej z ustaleń hiszpańskich mogło jedynie uczynić bardziej spójnymi dyskusje między AKZO i Atochem/Atofina w sprawie rynku hiszpańskiego, są niezgodne z regułami dotyczącymi kartelu oligopolistycznego, którego funkcjonowanie uzależnione jest w szczególności od udziału najważniejszego podmiotu na relewantnym rynku. Co więcej, skarżąca nie kwestionuje faktu, iż zgodnie z tabelą, o której mowa w pkt 56 i 57 powyżej, skarżąca miała ponad 50% udział w rynku w Hiszpanii. Jak pozwana słusznie podniosła podczas rozprawy,

wydaje się nielogiczne, by AKZO i Atochem/Atofina faktycznie respektowały przy obliczaniu i rozdzielaniu między siebie kontyngentów udział ich największego konkurenta na rynku hiszpańskim, gdyby uznały, że skarżąca nie uczestniczy już w ustaleniach hiszpańskich.

67 Podobnie nie może zostać uwzględniony argument skarżącej, jakoby obliczenie udziałów w rynku, jak również innych danych odnoszących się do jej działalności gospodarczej, takich jak te dane, które są zawarte między innymi w przekazanych przez AKZO tabelach dotyczących lat 1998 i 1999, było możliwe dzięki informacjom przekazanych przez przedsiębiorstwa trzecie, a nie, nawet pośrednio, przez samą skarżącą. Argument ten nie może zostać uwzględniony, tym bardziej że, po pierwsze, skarżąca nie była w stanie zająć jasnego stanowiska w kwestii prawdziwości i dokładności tych danych oraz przedstawić przekonującego wyjaśnienia, dlaczego nie zdołała ona ich potwierdzić lub wykazać, że mogły być one nieprawidłowe w porównaniu z danymi pochodzącymi z zakresu jej działalności gospodarczej (motyw 260 zaskarżonej decyzji). Po drugie, skarżąca przyznała, że kontynuowała swój udział, przynajmniej pośrednio, w scentralizowanym mechanizmie wymiany informacji za pośrednictwem Peroxid Chemie i AC Treuhand (zob. pkt 59 powyżej). Wreszcie w świetle powyższych spójnych poszlak wyjaśnienia skarżącej, zgodnie z którymi dane te można było łatwo otrzymać poprzez proste obliczenie w oparciu o dane pozostałych uczestników ustaleń hiszpańskich, mianowicie AKZO i Atochem/Atofina, nie mogą zostać uwzględnione (pkt 4.13 uwag skarżącej do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów).

68 W tym zakresie pozwana słusznie powołuje się na orzecznictwo, zgodnie z którym fakt, iż dane przedsiębiorstwo, które brało udział w naruszeniu, nie odcięło się publicznie od tego naruszenia lub nie zawiadomiło o nim władz administracyjnych, ma ten skutek, że zachęca do kontynuowania naruszenia i utrudnia jego wykrycie, w związku z czym milcząca zgoda może zostać uznana za współudział lub bierny rodzaj uczestnictwa w naruszeniu (wyrok w sprawach połączonych Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, przywołany w pkt 50 powyżej, pkt 84). Należy podkreślić, że skarżąca ani nie wykazała, że odcięła się publicznie od swojego zachowania stanowiącego naruszenie w następstwie jej rzekomego wycofania się z ustaleń

hiszpańskich, ani nawet nie twierdziła, że poinformowała pozostałych uczestników w tym zakresie, ani też nie wyjaśniła w przekonujący sposób, dlaczego poufne dane były nadal wymieniane za pośrednictwem Peroxid Chemie oraz AC Treuhand.

69 Po trzecie, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, fakt, iż AKZO prawdopodobnie nie poinformowała skarżącej o swym zamiarze zakończenia swojego udziału w kartelu w 1999 r., podczas gdy AKZO uczyniła to względem pozostałych uczestników (motyw 187 zaskarżonej decyzji), nie oznacza, że skarżąca nie uczestniczyła już w tym momencie w ustaleniach hiszpańskich, a tym bardziej w latach poprzedzających przekazanie tej informacji, to jest w szczególności w 1997 r. i 1998 r.

70 Wreszcie skarżąca wielokrotnie podnosi, że informacje i wyjaśnienia przekazane między innymi przez AKZO oraz Atochem/Atofiną nie są wiarygodne, gdyż strony te wnoszą o zastosowanie komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji i miały z tego tytułu pewien interes w tym, by zeznawać na niekorzyść skarżącej. Jednakże nawet jeśli należy zasadniczo założyć pewną podejrzliwość w odniesieniu do dobrowolnych zeznań głównych uczestników niedozwolonego porozumienia ze względu na to, iż uczestnicy ci prawdopodobnie będą zmierzać do umniejszenia znaczenia swojego udziału w naruszeniu i wyolbrzymienia udziału pozostałych uczestników (zob. motyw 278 zaskarżonej decyzji), faktem jest, że argument skarżącej nie odpowiada logice właściwej postępowaniu przewidzianemu w komunikacie w sprawie łagodzenia sankcji. Fakt wystąpienia o zastosowanie tego komunikatu w celu uzyskania zmniejszenia wysokości grzywny nie musi bowiem konieczne stanowić zachęty do przedkładania nieprawdziwych dowodów dotyczących pozostałych uczestników inkryminowanego kartelu. W istocie rzeczy jakakolwiek próba wprowadzenia Komisji w błąd mogłaby podać w wątpliwość szczerłość wnioskodawcy, jak również kompletność współpracy, a tym samym wystawić na niebezpieczeństwo szansę skorzystania przez niego w pełni z komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji. Dlatego też uwzględniając wagę i ilość spójnych poszlak potwierdzających oświadczenia AKZO i Atochem/Atofiną, omawiany argument skarżącej nie może zostać uwzględniony.

- 71 W świetle powyższego Sąd uważa, że Komisja dysponowała wystarczającymi poszlakami na poparcie oceny zawartej w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą ustalenia hiszpańskie funkcjonowały w każdym razie do końca marca 1997 r. przy udziale, przynajmniej pośrednim, skarżącej. Ponadto skarżąca nie była w stanie konkretnie zakwestionować w oparciu o okoliczności faktyczne tych poszlak i podważyć ich mocy dowodowej ani przedstawić alternatywnych przekonujących wyjaśnień co do istnienia tych okoliczności, jak wymaga tego orzecznictwo. Jednakże uwzględniając fakt, iż Komisja ustaliła powyższe okoliczności faktyczne potwierdzające ciągły udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich po dniu 20 marca 1997 r., skarżąca powinna była przedstawić alternatywne wyjaśnienia lub uzasadnienie mogące podważyć interpretację tych poszlak, a w przypadku ich braku można uznać, że Komisja wypełniła spoczywający na niej obowiązek w zakresie ciężaru dowodu (zob. podobnie wyrok w sprawach połączonych Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, przywołany powyżej w pkt 50, pkt 79).
- 72 Sąd stwierdza zatem, że ustalenia Komisji zawarte w szczególności w motywach 257–261 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one udziału skarżącej w ustaleniach hiszpańskich przynajmniej do końca marca 1997 r., nie są oczywiście błędne lub sprzeczne z prawem. Mając na uwadze fakt, iż wykazano, że skarżąca brała udział w ustaleniach hiszpańskich przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r., a przerwanie biegu okresu przedawnienia nastąpiło najpóźniej w dniu 20 marca 2002 r., prowadzone przez Komisję postępowanie mające na celu ukaranie skarżącej grzywną na podstawie art. 81 WE nie uległo przedawnieniu.
- 73 Wynika z tego, że w niniejszej sprawie Komisja nie naruszyła kryteriów dotyczących upływu okresu przedawnienia przewidzianych w art. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie przedawnienia.
- 74 Ponadto wynika z tego, że nie zachodzi potrzeba oceny zasadności pozostałych zastrzeżeń podniesionych przez skarżącą na poparcie jej zarzutu, mianowicie

zastrzeżenia, iż skarżąca nie wiedziała o głównym porozumieniu, zastrzeżenia co do braku związku między głównym porozumieniem a ustaleniami hiszpańskimi, a także zastrzeżenia co do dokładnej daty przerwania biegu okresu przedawnienia.

75 W związku z tym zarzut skarżącej należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie rzekomego dyskryminacyjnego traktowania skarżącej w porównaniu z Pergan

76 W odniesieniu do argumentu pomocniczego skarżącej, zgodnie z którym skarżąca była przedmiotem dyskryminacyjnego traktowania w porównaniu ze spółką Pergan, względem której Komisja uznała, że upłynął okres przedawnienia, bez względu na fakt, iż spółka ta znajdowała się w sytuacji porównywalnej z sytuacją, w jakiej znajdowała się skarżąca, należy wyróżnić dwa hipotetyczne przypadki: po pierwsze, ewentualną niezgodność z prawem, a po drugie, ewentualną zgodność z prawem postępowania Komisji względem Pergan.

77 W odniesieniu do pierwszego przypadku, który opiera się na założeniu, że Komisja błędnie zastosowała względem Pergan kryteria dotyczące upływu okresu przedawnienia, Sąd uważa, że takie działanie niezgodne z prawem, którym Sąd nie zajmuje się w ramach niniejszej skargi, nie pociąga za sobą w żadnym razie zasadności wniesionej przez skarżącą skargi o stwierdzenie nieważności. W tym względzie należy przypomnieć, że poszanowanie zasady równego traktowania musi iść w parze z poszanowaniem zasady legalności, co oznacza, że nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 1985 r. w sprawie 134/84 Williams przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. str. 2225, pkt 14, wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-327/94 SCA Holding przeciwko Komisji, Rec. str. II-1373, pkt 160 i wyrok Sądu z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-23/99

LR AF 1998 przeciwko Komisji, Rec. str. II-1705, pkt 367). W rzeczywistości ewentualne działanie niezgodne z prawem podjęte w stosunku do innego przedsiębiorstwa, które nie jest stroną niniejszego postępowania, nie pozwala Sądowi stwierdzić dyskryminacji, a tym samym działania niezgodnego z prawem względem skarżącej. Takie podejście byłoby równoznaczne z usankcjonowaniem zasady „równego traktowania w sprzeczności z prawem” i narzuceniem Komisji w niniejszej sprawie obowiązku pominięcia dowodów, którymi Komisja dysponuje, by ukarać przedsiębiorstwo, które dopuściło się karalnego naruszenia, tylko dlatego, że inne przedsiębiorstwo znajdujące się prawdopodobnie w porównywalnej sytuacji uniknęło w sposób niezgodny z prawem takiej sankcji. Ponadto, co zresztą jasno wynika z orzecznictwa dotyczącego zasady równego traktowania, gdy przedsiębiorstwo naruszyło swoim własnym działaniem art. 81 ust. 1 WE, nie może ono uniknąć kary na tej podstawie, że inne podmioty gospodarcze nie zostały ukarane grzywną, podczas gdy — jak ma to miejsce w niniejszej sprawie — sąd wspólnotowy nie zajmuje się sytuacją tych podmiotów (wyrok Trybunału z dnia 31 marca 1993 r. w sprawach połączonych 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 i od 125/85 do 129/85 Ahlström Osakeyhtiö i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1307, pkt 197 oraz wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawach połączonych T-5/00 i T-6/00 Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied i Technische Unie przeciwko Komisji, Rec. str. II-5761, pkt 430).

78 W odniesieniu do drugiego przypadku, w którym wnioski Komisji dotyczące Pergan nie są sprzeczne z prawem, w szczególności dlatego, że nastąpiło przedawnienie ze względu na brak wystarczających dowodów na ciągły udział tego przedsiębiorstwa w naruszeniu, Sąd uważa, że problem ewentualnej dyskryminacji również tu nie występuje. W tym względzie należy przypomnieć, że zasada równego traktowania zostaje naruszona jedynie wtedy, gdy porównywalne sytuacje są traktowane w różny sposób lub gdy różne sytuacje są traktowane w ten sam sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok w sprawach połączonych Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied i Technische Unie przeciwko Komisji, przywołany w pkt 77 powyżej, pkt 428 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd przypomina, że w odróżnieniu od sytuacji Pergan w drugim przypadku Komisja dysponowała wystarczającymi dowodami, by uznać, że skarżąca uczestniczyła w sposób ciągły w naruszeniu, i by ukarać ją na podstawie art. 81 WE (zob. pkt 50–72 powyżej). Dlatego też zdaniem Sądu Komisja słusznie mogła uważać, że sytuacja skarżącej oraz sytuacja Pergan nie były porównywalne ze względu na istnienie lub brak dowodów dotyczących czasu trwania udziału każdego z tych przedsiębiorstw w naruszeniu.

79 W związku z tym argument oparty na dyskryminacji, której skarżąca miała paść ofiarą, nie może zostać uwzględniony w żadnym z wyżej opisanych przypadków.

W przedmiocie środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych

80 Sąd uważa, że wnioski skarżącej o przesłuchanie świadków i zobowiązanie Komisji do przedłożenia niektórych poufnych dokumentów z akt postępowania dochodzeniowego są oczywiście niedopuszczalne i bezzasadne. Po pierwsze, wspomnianym wnioskom, by były dopuszczalne, brakuje precyzji wymaganej w odniesieniu do okoliczności faktycznych oraz istotnych dokumentów, które mogłyby być przedmiotem tych środków na podstawie art. 64 § 3 lit. d) i art. 65 lit. b) i c) w związku z art. 68 § 1 regulaminu Sądu. Ponadto skarżąca nie przedstawiła żadnego konkretnego i odpowiedniego powodu, który pozwoliłby wyjaśnić, dlaczego zeznania świadków oraz dokumenty, które były przedmiotem wniosków skarżącej, mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Po drugie, w świetle pism procesowych stron, dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i wyników rozprawy Sąd uważa, że dysponuje dostatecznymi informacjami, by rozstrzygnąć niniejszy spór.

81 W związku z tym należy odrzucić wnioski dotyczące środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych złożone przez skarżącą.

82 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarga wniesiona przez skarżącą podlega oddaleniu w całości jako bezzasadna.

W przedmiocie kosztów

- 83 Zgodnie z art. 87 §2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem pozwanej należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Jaeger

Azizi

Cremona

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 listopada 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Jaeger

Spis treści

Ramy prawne	II - 4447
Okoliczności powstania sporu	II - 4449
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 4451
Co do prawa	II - 4453
1. W przedmiocie dopuszczalności wniosków o stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji	II - 4453
Argumenty stron	II - 4453
Ocena Sądu	II - 4454
2. W przedmiocie zarzutu opartego na tym, iż Komisja błędnie zastosowała przepisy dotyczące przedawnienia	II - 4456
Argumenty stron	II - 4456
Uwagi wstępne	II - 4456
W przedmiocie znajomości głównego porozumienia przez skarżącą	II - 4456
W przedmiocie zakończenia udziału skarżącej w ustaleniach hiszpańskich	II - 4458
W przedmiocie początku biegu okresu przedawnienia	II - 4461
W przedmiocie środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych	II - 4464
Ocena Sądu	II - 4464
Uwagi wstępne	II - 4464
W przedmiocie daty, w której zakończył się udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich	II - 4466
— W przedmiocie rozkładu ciężaru dowodu między skarżącą a Komisją	II - 4466

PERÓXIDOS ORGÁNICOS PRZECIWKO KOMISJI

- W przedmiocie mocy dowodowej elementów, na których Komisja opiera swoją ocenę, iż udział skarżącej w ustaleniach hiszpańskich trwał przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r. II - 4468
- W przedmiocie argumentów skarżącej w sprawie braku dowodu na jej udział w naruszeniu przynajmniej do dnia 20 marca 1997 r. ... II - 4471
- W przedmiocie rzekomego dyskryminacyjnego traktowania skarżącej w porównaniu z Pergan II - 4476
- W przedmiocie środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych II - 4478
- W przedmiocie kosztów II - 4479